Ἔτος 18ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1905 — Ἀριθ. 819

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' κάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ" ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δο ἐπιστρέφονται. —Ἀνυπόγρα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμον τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν δεκτά.-Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ εἰς τὰς Κυρίας γίνετα δεκτή

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ γραμματοσημον 50 λεπτῶ πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταιν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ δύω Ἄσυλα.—Μίλημα μὲ τὰ λουλούδια (Ἀπὸ τὴν Ἀσάλευτην ζωὴν τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ).—Χωρὶς ὄνομα, (μυθιστόρημα κ. Κ. Παρρέν). — Προφητεῖαι τοῦ 1905 (Femmina). — Αἱ Ἰαπωνίδες: ἡ μαρκησία Ὀγιάμα. — Ῥωσσικὴ φιλολογία. Τολστόη Γ' (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Mario Gelli. — Ἀλληλογραφία. Συνταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς: Ὁ Νέος Ῥαββί.

Ἕνεκα τῶν ἑορτῶν ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» δὲν ἐξεδόθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, 9ην Ἰανουαρίου, ὡς πάντοτε.

ΤΑ ΔΥΩ ΑΣΥΛΑ

Τῆς ἰδίας περίπου ἡλικίας, πτωχὰ μᾶλλον καὶ τὰ δύω, ὄχι μαρμαρότευκτα καὶ πολυτέλη, ὡς τόσα ἄχρηστα δημόσια κτίρια, λειτουργοῦν ἐπὶ δεκατετραετίαν περίπου, παρέχοντα στέγην καὶ περίθαλψιν ἕκαστον εἰς ἰδίας περιωπῆς καὶ κατηγορίας τροφίμους.

Τὸ ἓν φέρει τίτλον σκοτεινόν, στυγνόν, ἄπελπι. Εἶναι τὸ *Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων*. Συγγενεύει πολὺ ὁ τίτλος αὐτὸς μὲ τὴν ἐπιγραφήν, τὴν ὁποίαν ἔθεσεν ὁ Δάντης εἰς μίαν θύραν τῆς κολάσεώς του: «*Ὦ σεῖς οἱ εἰσερχόμενοι ἀφήσατε πᾶσαν ἐλπίδα*».

Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων, ἔχουν πρὸ πολλοῦ ἀπελπισθῆ διὰ τὴν ὑγείαν των, ἀλλ' ἐλπίζουν, εἰσερχόμενοι εἰς αὐτό, νὰ διατηρήσουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον καιρὸν μίαν ζωήν, τὴν ὁποίαν τὸ Ἄσυλον καθιστᾶ ἄνετον, ἥσυχον, ἀμέριμνον. Ἄνετον καὶ ἥσυχον ὑπὸ ἔποψιν συντηρήσεως καὶ περιθάλψεως οἰκογενειακῆς, ὑπὸ ἔποψιν συμπαθείας καὶ ἀγάπης, ὑπὸ ἔποψιν ἀκόμη διαίτης ὑγιεινῆς καὶ νοσηλείας καὶ ἰατρικῆς βοηθείας.

Βεβαίως ἡ ἔλλειψις ὑγείας εἶναι μέγα κακόν, ἀλλὰ καὶ οἱ πόνοι μετριάζονται καὶ αἱ ἀνίατοι νόσοι προσλαμβάνουν ἠπιώτερον χαρακτῆρα καὶ ἡ ζωὴ γίνεται περισσότερον ἀνεκτή, ὅταν εἶναί τις ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τοὺς ἠθικοὺς περισπασμοὺς καὶ τὰς στερήσεις καὶ ἀθλιότητας τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τῆς πενίας.

Τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων ἠμπορεῖ νὰ ὑπερηφανεύεται, διότι κατώρθωσεν ἐπὶ δέκα τέσσαρα τώρα συνεχῆ ἔτη νὰ στεγάσῃ πλῆθος δυστυχῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, χωρὶς καμμίαν σχεδὸν περιουσίαν, κανὲν τακτικὸν εἰσόδημα, καμμίαν γενναίαν καὶ μεγάλην ἐπιχορήγησιν. Αἱ συνδρομαὶ τῶν φιλανθρώπων, ποῦ καί που μικραὶ δωρεαὶ ὁμογενῶν, ὁ ἐτησίως διδόμενος χορός του τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ἰδοὺ τὰ εἰσοδήματα τοῦ Ἀσύλου, πάντοτε εἰσοδήματα ἐφήμερα, πάντοτε ἐξασφαλίζοντα τὴν σήμερον καὶ ἀφήνοντα προβληματικὴν σχεδὸν τὴν ὕπαρξιν τῆς αὔριον.

Ἐν τούτοις οὔτε αἱ κατὰ καιροὺς πρόεδροι, οὔτε τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ὠπισθοχώρησεν, ἢ ἔχασέ ποτε τὸ θάρρος καὶ τὰς ἐλπίδας του διὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἀσύλου. Αἱ ὀλίγαι δυστυχεῖς τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἱδρύσεώς του, ἔγειναν τελευταίως τόσον πολλαὶ καὶ πολλοί, ὥστε μόλις νὰ περιλαμβάνωνται εἰς τὴν ἔπαυλιν Ῥοδοκανάκη, παρὰ τὴν Ἁγίαν Ζώνην.

Ἡ κ. Ἑλένη Νεγρεπόντη, ὡς πρόεδρος ἐγκαινίασεν ὁμολογουμένως μίαν περίοδον σχετικῆς αὐξήσεως τῶν ἐσόδων εἰς δωρεάς, ἔστω καὶ μικράς, ὥστε νὰ κατορθωθῇ κατὰ τὸ διάστημα τῆς προεδρείας της ἡ αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τροφίμων εἰς ἑξήκοντα.

Δραστήρια, ἀκάματος, πολὺ ἐνεργητικὴ δὲν ἀφίνει νὰ

τῆς διαφύγῃ περίστασις, χωρὶς νὰ ἐνθυμήσῃ τὴν ὕπαρξιν τοῦ Ἀσύλου εἰς ὅσους καὶ δύναμιν καὶ διάθεσιν ἔχουν νὰ κάμνουν τὸ καλόν. Τὸ Συμβούλιον συμπληρωθὲν ἤδη ἀπὸ μέλη ἐπίλεκτα τῆς κοινωνίας μας παρακολουθεῖ τὸ παράδειγμα καὶ τὴν ὡραίαν δρᾶσιν τῆς προέδρου του, εἰς τρόπον, ὥστε αἱ περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἀσύλου ἐλπίδες νὰ γίνωνται σήμερον αἰσιώτεραι ἀπὸ πάντοτε καὶ νὰ φαίνεται ἴσως προσεχὴς ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν νὰ κατορθωθῇ καὶ ἡ ἵδρυσις ἰδίου κτιρίου διὰ τῆς κληροδοτηθείσης εἰς τὸ Ἄσυλον περιουσίας τῆς ἀοιδίμου Χλωροῦ.

Ἀλλὰ διὰ νὰ κατορθωθῇ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη γενναιοτέρων ἰδιωτικῶν συνδρομῶν, εἶναι ἀνάγκη θερμῆς τοῦ Ἀσύλου ὑποστηρίξεως, εἶναι ἀνάγκη υἱοθετήσεως, οὕτως εἰπεῖν, αὐτοῦ καὶ παρὰ τῶν πολὺ πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παρ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται μεθαύριον εἰς τὸ Foyer τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου νὰ δικσκεδάσουν καὶ νὰ εὐθυμήσουν, μὲ τίμημα δωδεκαδράχμου εἰσόδου, διατιθεμένου ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου.

Τὸ Ἄσυλον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης.

Ὅση λύπη καὶ πόνος καὶ ἀπελπισία ἐκεῖ, τόση χαρὰ καὶ ἐλπίδες καὶ εὐχαριστησις ἐδῶ. Μία νεότης ὑγιής, μία ἄνοιξις τῆς ζωῆς ἀνθοῦσα, μία γλυκεῖα κυψέλη ἐργασίας ἐντίμου, ἰδοὺ τὸ Ἄσυλον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης. Ἕνας κόσμος ὁλόκληρος μέλλοντος, μία στέγη στοργική, ἀντικαθιστῶσα καὶ τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν πατρίδα, ἐν κέντρον φιλαλλισμοῦ, μία ἑστία σκορπίζουσα τὸ θάλπος της τὸ ἱερὸν εἰς ξενητευμένα πτωχὰ κορίτσια, προαλειφόμενα διὰ τὸν κοπιαστικόν, ἀλλ' ὡραῖον τῆς ζωῆς ἀγῶνα, ἰδοὺ τὸ Ἄσυλον, ἰδοὺ ὁ εὐγενὴς σκοπός του καὶ ὁ ὑψηλὸς προορισμός του. Πτωχὸν καὶ τοῦτο, πτωχότερον ἀκόμη τοῦ ἄλλου, ἀφοῦ καὶ αἱ συνδρομαί του εἶναι πολὺ ὀλιγώτεραι καὶ αἱ δωρεαὶ σπανίζουν καὶ κανὲν κληροδότημα δὲν ἦλθεν ἀκόμη νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν στέγην αὐτὴν τῆς ἐντίμου καὶ πτωχῆς ἐργάτιδος.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐτοῦ τοῦ εἴδους, αὐτῆς τῆς περιωπῆς ἡ φιλανθρωπία δὲν ἐνεκλιματίσθη ἀκόμη. Ἐδῶ διὰ νὰ σὲ βοηθήσουν, πρέπει νὰ συγκινηθοῦν, νὰ λυπηθοῦν, νὰ κλαύσουν. Καὶ λυποῦνται καὶ θεωροῦν ἀξίους βοηθείας καὶ συμπαθείας μόνον τοὺς ἀσθενεῖς. Ἡ πτωχὴ ἐργάτις, ἡ ὁποία ἀφίνει γονεῖς καὶ πατρίδα διὰ νὰ ζητήσῃ ἐδῶ ἐργασίαν, ἡ νεαρὰ βιοπαλαίστρια, ἡ ὁποία ἔχει ἀπὸ τὰ μικρὰ τὰ παιδικά της χρόνια νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, καὶ ἡ ὁποία διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της ἔχει νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν ἀπὸ τόσους ἠθικοὺς κινδύνους δὲν κινεῖ τὴν συμπάθειαν, δὲν ἑλκύει τὴν στοργὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον κανενός. Ἀδιάφορον, ἐὰν ὡς γυνή, ὡς μητέρα, ὡς πολίτης, θὰ εἶναι αὔριον παράγων ἐθνικὸς πολύτιμος, ἐὰν ὡς στοιχεῖον ἐργασίας ἀποτελῇ καὶ αὐτὴ μίαν δύναμιν καὶ συντελῇ εἰς τὴν βιομηχανικὴν προαγωγήν, ἐὰν ὡς κόρη ἀσθενὴς καὶ ἠδικημένη ἀπὸ τοὺς νόμους ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τῆς προστασίας τῶν εὐτυχῶν καὶ προνομιούχων τῆς ζωῆς.

Καὶ θὰ ἠννόουν τὴν ἀδιαφορίαν αὐτήν, ἐὰν δὲν εἴχαμεν Ἑλληνίδας πλουσίας, αἱ ὁποῖαι παρακολουθοῦν τὴν διεθνῆ φιλανθρωπικὴν κίνησιν, αἱ ὁποῖαι ταξιδεύουν κατ' ἔτος εἰς τὴν Εὐρώπην, αἱ ὁποῖαι διαβάζουν ξένας ἐφημερίδας καὶ περιοδικά. Βεβαίως πολὺ συχνὰ θὰ εἶδαν καὶ θὰ ἀνέγνωσαν περὶ Ἀσύλων Ἐργατίδων, προικισμένων μὲ ἑκατομμύρια ὅλα περιουσίας, περὶ Ἀσύλων ἰδεωδῶν, τῶν ὁποίων αἱ μουσικαὶ αἴθουσαι καὶ αἱ βιβλιοθῆκαι καὶ οἱ κῆποι καὶ τὰ ἑστιατόρια εἶναι πρότυπα κομψότητος καὶ καθαριότητος καὶ καλλαισθήτου εὐμαρείας.

Καὶ τὰ Ἄσυλα αὐτὰ προικοδοτοῦνται ἀπὸ πλουσίας γυναῖκας, ἀπὸ κυρίας, αἱ ὁποῖαι ἀγαποῦν καὶ συμπαθοῦν καὶ λυποῦνται τὴν νεότητα, ὅταν καταντῇ διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως εὐτυχίας ποθητῆς εἰς καθημερινὸν καὶ συνεχῆ κίνδυνον. Καὶ τὰ Ἄσυλα αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸ μέτρον τοῦ πολιτισμοῦ τῶν γυναικῶν τῶν ξένων λαῶν, μὲ τὰς ὁποίας ὀλίγαι, πολὺ ὀλίγαι Ἑλληνίδες ἠμποροῦν νὰ συγκριθοῦν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ πτωχόν μας Ἄσυλον ζῇ καὶ αὐτό, ἔστω καὶ ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, χάρις εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν διοικητικὴν ἱκανότητα καὶ τῆς Προέδρου του κ. Θεανοῦς Δεληγεώργη καὶ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου του, καὶ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ εὐχάριστον σημεῖον νὰ φιλοξενῇ ὑπὸ τὴν στέγην του περὶ τὰς ἑξήντα καὶ αὐτὸ νεαρὰς ἐργάτιδας.

Ἀποκλειστικὸς τοῦ Ἀσύλου πόρος εἶναι ἡ κατ' ἔτος διδομένη Παιδικὴ Ἑορτὴ τοῦ Δένδρου τῶν Χριστουγέννων, τοῦ ὁποίου αἱ εἰσπράξεις καλύπτουν περίπου τὸ ἐνοίκιον, τὸ καὶ μεγαλήτερον ἔξοδον τοῦ Ἀσύλου. Ἐφέτος ἡ ἑορτὴ τοῦ Δένδρου ἡ τελεσθεῖσα εἰς τὸν Παρνασσὸν ἔδωκε δρ. 6,238, ἀφαιρουμένων δὲ τῶν ἐξόδων, τὸ καθαρὸν κέρδος ἀνῆλθεν εἰς δρ. 5,700 περίπου, εἰς τὰς ὁποίας συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ εἰς δρ. 200 δωρεὰ τῆς κ. Α. Βαλλιάνου καὶ μικραὶ προσφοραὶ διαφόρων κυριῶν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι βεβαίως εὐχάριστον καὶ τὸ Ἄσυλον εὐχαριστεῖ τοὺς ὅπως δήποτε συντελέσαντας εἰς τοῦτο.. Ἀλλὰ θὰ εἶναι πολὺ περισσότερον εὐτυχὴς ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἀναγράψῃ τὸ ὄνομα μεγάλου τινὸς εὐεργέτου ἢ εὐεργέτιδος, προσφερομένης νὰ προικίσῃ τὸ εὐεργετικὸν ἵδρυμα μὲ ἓν ἁπλοῦν, εὐρύχωρον καὶ ὑγιεινὸν κτίριον, καὶ ἐξασφαλίσῃ οὕτω διὰ πάντα τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἀσύλου τούτου, τοῦ ἐξυπηρετοῦντος μίαν τόσον μεγάλην ἀνάγκην τῶν λαϊκῶν τάξεων.

ΜΙΛΚΜΑ ΜΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Τὸ πέρασμά μου, ἀργὸ ἢ γοργό, στὴ χάρη σας ἀπάνω
Δὲν κράταγα, δὲν ἔσκυβα γιὰ νὰ σᾶς κόψω ἐγώ,
Σὰν δραμα σᾶς ξάνοιγα, λουλούδια, αἰθεροπλάνο,
Σὰν τὴν ἰδέα σᾶς λάτρευα καὶ σὰν τὸν οὐρανό.
Γιὰ νὰ σᾶς γγίξω ἁμαρτωλὰ δὲν τἄπλωνα τὸ χέρι,
Λουλούδια, ὅ,τι πιὸ ἔμορφο, εἶνε καὶ πιὸ μακριά·
Ἐσεῖς γιὰ μένα ἡ μουσικὴ ποῦ ἀνέγγιαχτη τἀέρι
Φέρνει ἀπὸ δρόμον ἄϋλον ὁλόϊσα στὴν καρδιά.
Τὸ θάμπωμά σας ἤθελα νὰ μένῃ σὰν ἐκεῖνο
Τῶν ἀπλησίαστων καὶ τῶν κλεισμένων παλατιῶν.
Τὸ μύρο, ὦ γιοῦλι, μοῦ ἔστελνες κ' ἐσὺ τὴ λάμψη,
Μακριάθε, σὰν τἀέρινα φιλάκια τῶν ματιῶν.
Ἀλλ' ἀπὸ τότε ποῦ ἔγυρεν ὁ πολυαγαπημένος
Τὸν ὕπνο τὸν ἀξύπνητο νὰ πικροκοιμηθῇ,
Εἶμαι ὁ σκληρὸς ὁ θεριστὴς ποῦ ἀπάνω σας γυρμένος
Ἕνα πρὸς ἕνα παίρνω σας καὶ δένω σας, ὦ ἀνθοί.
Θέλω μὲ σᾶς βασιλικὰ στεφάνια νὰ τοῦ πλέξω,
Νὰ τοῦ ὑφάνω πλούσια φορέματ' ἀπὸ σᾶς,
Καὶ θέλω πρωτοκάμωτα παιγνίδια νὰ τοῦ παίξω,
Θέλω μ' ἐσᾶς ν' ἁπλώσω του σὰ ζέσταμ' ἀγκαλιᾶς.
Καὶ θέλω ν' ἀναστήσω τον σὰν ἕνα περιβόλι,
Ἕναν Ἀπρίλη ἀθάνατο φυσῶντας του ψυχή.
Θέλω.. Κι' ἂν εἶμαι ἀνήμπορος, ἡ χλώρη ἂς εἶταν ὅλη
Νὰ τοῦ γενῇ ἕνα ὄνειρο κ' ἕνα μακριὸ φιλί.
Κι' ἂς εἶταν κι ὅ,τι εἶν' ἄγγιχτο, ἀνάερο, ἄϋλο, πλάνο,
Καί μιὰν ἀχτῖδα ἔχει καρδιά, μιὰν αὔρα ἔχει κορμί,
Ὅραμα, ἰδέα, οὐρανός, μιὰ σάρκα νὰ τοὺς βάνω,
Καὶ νὰ τὰ σπείρω ἀπάνω του μαζὶ μ' ἐσᾶς, ἀνθοί!

Ἀπὸ τὴν «Ἀσάλευτη Ζωὴ» τοῦ κ. **Κ. Παλαμᾶ**).

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

(Μυθιστόρημα κ. Κ. Παρρέν).

Τὸ Δένδρον τῶν Χριστουγέννων ἦτο ἕτοιμον μέσα εἰς ἓν μικρὸν τετράγωνον δωμάτιον Ἡ οἰκοδέσποινα νέα γυναῖκα μόλις εἴκοσι χρόνων ἐστερέωνεν ἀκόμη που ἕνα κεράκι χρωματιστόν, που μίαν δέσμην χρυσῶν τελιῶν, τὰ ὁποῖα ἐλαμποκοποῦσαν ἄφθονα ἀνάμεσα εἰς τὰ πράσινα τοῦ δένδρου κλαδιά.

Τὰ κουδουνάκια τὰ πρασινόχρυσα, τὰ μετάλλινα ἀστέρια τὰ ὁποῖα ἔλαμπαν ὡς ἀληθινὰ ἄστρα, τὰ χρυσωμένα μανταρίνια καὶ καρύδια, ἡ ἀπὸ χρυσόχαρτα πλεκτὲς κορδέλες καὶ ἁλυσσίδες, ὅλα εἶχαν τοποθετηθῇ εἰς τὸ μικρὸν Δένδρον. Εἰς τὴν κορυφήν του εἶχε κρεμασθῇ, χωρὶς νὰ φαίνεται ἀπό που ἕνας χιονισμένος κατάλευκος ἀνθρωπάκος, μὲ μακρὰ γένεια λευκά, τὰ ὁποῖα ἔφθαναν ἕως τὴν μέσην των.

Θὰ κρεμάσωμεν ἐδῶ καὶ τὰ δῶρα ; κυρία, ἠρώτησεν ἡ ὑπηρέτρια, γυναῖκα μέσης ἡλικίας, ἡ μόνη ἡ ὁποία παρηκολούθει μὲ πολλὴν περιέργειαν καὶ περισσότερον ἀκόμη θαυμασμὸν τὸ παρὰ τῆς κυρίας της στόλισμα τοῦ Δένδρου.

Ἡ κυρία χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ἐζήτησε τὸ πανεράκι μὲ τὰ λουλούδια. Ἦτο γεμάτο ἀπὸ μενεξέδες, τριαντάφυλλα καὶ ζουμπούλια, ὅλα φρεσκοκομμένα, δροσερά, μυροβόλα μέσα εἰς τὰ πράσινα φύλλα των. Ἡ κυρία ἐνηγκαλίσθη σχεδὸν τὸ πανεράκι, ἔφερε τὸ πρόσωπόν της κοντά του, τὰ ἐμύρισε μὲ ἀπόλαυσιν, ὡς νὰ ἐρροφοῦσε τὴν πνοήν των, τὰ ἐχαΐδευσε μὲ ἕνα βλέμμα γεμάτο ἀγάπην καὶ θαυμασμὸν καὶ ἔπειτα ἐκάθισεν εἰς ἕνα μικρὸ σοφαδάκι καὶ ἐτοποθέτησε τὸ κάνιστρον εἰς τὴν ποδιά της.

Ἐχώρισε τὰ λουλούδια τότε εἰς μικρὰ δεματάκια καὶ ἔκαμε πολλὰ μπουκετάκια, ἄλλα πολὺ μικρὰ ἀπὸ πέντε ἕξ μενεξέδες καὶ ἕνα τριαντάφυλλο, προωρισμένα δι' ἀνδρικὲς μπουτονιέρες καὶ ἄλλα μεγαλήτερα κατάλληλα διὰ κυρίας. Τὰ ἐκρέμασεν εἰς τὸ Δένδρον, σκορπισμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὑπὸ τὰ θαυμαστικὰ τῆς κυρὰ Μαριγῶς, ἡ ὁποία ἔλεγεν ὅτι ἄλλη εἰς τὸν κόσμον χρυσοχέρα 'σὰν τὴν κυρία της, βέβαια δὲν θὰ ὑπῆρχε.

Τὴν ἐγκωμιαστικὴν εὐγλωττίαν τῆς κυρὰ Μαριγῶς διέκοψεν ἓν ἰσχυρὸν κουδούνισμα τῆς θύρας. Τρέξε, εἶπεν ἡ κυρία καὶ οὔτε λέξιν. Καὶ ἡ ἰδία εὐθὺς ὡς ἡ ὑπηρέτρια ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον, τὴν ἠκολούθησεν, ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἔρριψε τὸ κλειδὶ εἰς τὴν τσέπην της.

Ἡ μικρὰ αὕθουσα εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθη ἡ νεαρὰ γυνή, ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔκρυπτε τὸ Δένδρον της, ἦτο ἐπιπλωμένη μὲ ἁπλότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀρκετὴν καλλαισθησίαν. Ἦτο ἕνα κόκκινο σαλονάκι ἀπὸ τὰ στερεότυπα σαλόνια τοῦ παρελθόντος, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἀνήκουν ὅπως δήποτε εἰς ἕνα ρυθμόν, τὸν ὁποῖον ἐκανόνιζε τὸ σχῆμα τῆς κονσόλας, τοῦ τραπεζιοῦ τῆς μέσης καὶ τῶν πολυθρονῶν καὶ καναπέδων. Ἀπὸ τὸ ὕφασμα τῶν ἐπίπλων ἔπρεπε στερεοτύπως νὰ εἶναι καὶ ἡ πορτιέρες καὶ τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων καὶ τοῦ πιάνου τὸ κάθισμα καὶ κάθε μικρὸ σκαμνάκι, ὅσον ταπεινὰ καὶ παράμερα καὶ ἂν εὑρίσκετο. Τὰ κομψοτεχνήματα καὶ τὰ bibelots καὶ τὰ ἔργα τῆς τέχνης δὲν ἦσαν ἀκόμη τότε τοῦ συρμοῦ· διὰ τοῦτο ἕνα δύο ἀγαλματάκια δοχεῖα κινέζικα καὶ ἄλλα μικρὰ πράγματα ποῦ εὑρίσκοντο ἐγκατεσπαρμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐφαίνοντο ὡς παρείσακτα καὶ μὲ δυσκολίαν ἐγκλιματιζόμενα εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐθιμοτυπίαν τοῦ κοκκίνου σαλονιοῦ.

Ἡ κυρία δὲν εἶχε προφθάσει νὰ λάβῃ μίαν οἱανδήποτε θέσιν καὶ στάσιν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτό, διὰ νὰ πιστευθῇ ὅτι ἐκεῖ κατεγίνετο, πρὶν νὰ κτυπήσῃ ἡ θύρα, ὅταν ἐφάνη ἡ ὑπηρέτρια τρέχουσα μᾶλλον πρὸς τὴν κυρίαν της, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔνευεν ὅτι ἔπρεπε νὰ κρυφθῇ.

Βλέπετε ὅτι δὲν εἶναι ἐδῶ κανείς, εἶπε τότε μεγαλοφώνως, ἐνῷ ἡ κυρία της ἐκρύπτετο ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας τοῦ μπαλκονιοῦ. Ὡρίστε, ἠμπορεῖτε νὰ περιμένετε, ἂν θέλετε, ἀφοῦ τόσον ἐπιμένετε, ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία καὶ ὁ κύριος θὰ φάγουν ἔξω ἀπόψε.

Ἡ ὑπηρέτρια ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ, ἐνῷ ἤδη εἶχε φανῇ εἰς τὴν εἴσοδον ἡ μορφὴ μιᾶς νέας γυναικός, ἡ ὁποία ὠχρά, πελιδνή, περιέφερε βλέμμα ἄγριον ἀνὰ τὴν μικρὰν αὕθουσαν. Τὸ ἐκ τῶν πυκνῶν παραπετασμάτων ἡμίφως τῆς αἰθούσης καὶ ἡ προχωρημένη ὥρα τῆς ἡμέρας δὲν θὰ ἐπέτρεπαν εἰς τὴν ἐπισκέπτριαν νὰ ὑποπτευθῇ κἂν τὴν ἐκεῖ παρουσίαν τῆς οἰκοδεσποίνης, ἀλλ' οὔτε νὰ τὴν διακρίνῃ καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν εἶχε προφθάσει νὰ κρυφθῇ.

Ἡ οἰκοδέσποινα ὅμως τὴν διέκρινε καὶ τὴν ἀνεγνώρισεν, ὡς ἐφάνη εἰς τὸν φωτισμένον διάδρομον ὄπισθεν τῆς θύρας. Κατελήφθη δὲ ἀπὸ τόσον φόβον, ὥστε ἐὰν δὲν ἐστηρίζετο εἰς τὸ παραθυρόφυλλον καὶ ἐὰν δὲν κατέβαλλεν ἀληθῆ ἀγῶνα νὰ κρατηθῇ, βεβαίως θὰ ἐπροδίδετο. Τὸ ἄγριον βλέμμα τῆς ξένης περιέβαλλε καὶ πάλιν ὅλον τὸ δωμάτιον μὲ περισσοτέραν τώρα προσοχήν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀποτυπώσῃ τὸ μῖσος της εἰς κάθε ἔπιπλον καὶ κάθε σημεῖον αὐτοῦ. Ἔπειτα χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ, ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω, διέσχισε τὸν διάδρομον καὶ ἠκούσθη ἀνοίγουσα καὶ κλείουσα τὴν ἐξώθυραν μὲ ὁρμήν.

Ἡ ὑπηρέτρια ἔβαλε τὸν σύρτην καὶ διηυθύνθη ἀμέσως εἰς τὴν μικρὰν αὕθουσαν. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ εἴπῃ

λέξιν, διότι ἡ κυρία της ὠχρὰ τώρα καὶ αὐτὴ καὶ φοβισμένη τὴν διέταξε νὰ τρέξῃ νὰ ἀνάψῃ τὸ φῶς τῆς σκάλας καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ ἀπὸ μακρὰν τὴν ξένην, ἕως ὅτου πεισθῇ ὅτι πραγματικῶς ἀπεμακρύνθη καὶ δὲν ἔμεινε παραμονεύουσα εἰς τὰ πέριξ.

Ἡ κυρὰ Μαριγὼ ἔκαμεν ὅ,τι διετάχθη, ἀνήσυχος καὶ αὐτὴ διὰ τὴν μυστηριώδη αὐτὴν ἐπισκέπτριαν, τὴν ὁποίαν ἔβλεπε διὰ δευτέραν φορὰν εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, ὅπου ἔμενε πλησίον τῶν νεονύμφων κυρίων της. Ὁ κ. Δῆμος, ὁ ἀφεντικός της, εἶχεν ἀρνηθῆ νὰ δεχθῇ τὴν κυρίαν αὐτὴν πρὸ ἑνὸς ἀκριβῶς μηνός, ὅπου τὸν εἶχε καὶ πάλιν ζητήσει εἰς τὸ σπίτι του, εἶχε δὲ δώσει ρητὴν διαταγὴν εἰς τὴν ὑπηρέτριαν νὰ μὴ δεχθῇ ποτὲ κατ' οὐδένα ὅρον τὴν γυναῖκα αὐτήν.

Ἡ κυρὰ Μαριγὼ ἠκολούθησε τὴν ξένην, καὶ ὅταν ἐπείσθη ὅτι εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ ἐντελῶς, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κυρίαν της, σκεπτομένη πῶς θὰ τῆς ἐδικαιολόγει ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Ὁ ἀφεντικός της τῆς εἶχε δώσει νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἡ κυρία δὲν ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ τίποτε διὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Δῆμος ἦτο ἄνθρωπος θυμώδης, ἐφοβεῖτο μήπως χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔδωκεν ὑπονοίας εἰς τὴν κυρίαν της, αἱ ὁποῖαι θὰ εἶχαν ὡς συνέπειαν καμμίαν νέαν σκηνὴν ἀπὸ τὰς συνειθισμένας μεταξὺ τῶν δύο συζύγων.

Καὶ ἐνῷ φυσικὰ ἐπερίμενε νὰ τῆς ζητηθοῦν ἐξηγήσεις, ἐξεπλάγη ὅταν εὗρε τὴν κυρίαν της μέσα εἰς τὸ μικρὸν καὶ πάλιν δωμάτιον νὰ καταγίνεται νὰ ἀνάπτῃ τὰ κεράκια τοῦ Δένδρου, διὰ νὰ δοκιμάσῃ, ὡς ἔλεγεν, ἂν τὸ φῶς ἦτο ἀρκετὸν δι' ἔπειτα. Ἔκαμες πολὺ καλά, τῆς εἶπε μόνον ἡ κυρία της, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ἑτοιμάζετο νὰ τῆς ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς, νὰ μὴν δεχθῇς τέτοια ὥρα τὴν κυρίαν αὐτήν. Καὶ οὔτε εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσῃς εἰς τὸν κύριον δι' αὐτό.

Ἡ κυρὰ Μαριγὼ ἂν καὶ πολὺ εὐτυχής, διότι ἡ ὑπόθεσις ἐλάμβανε τοιαύτην τροπήν, ὅμως ἐκυριεύθη ἀπὸ ἀκράτητον περιέργειαν διὰ τὴν μυστικότητα, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα ἤθελαν νὰ κρατήσουν μεταξύ των διὰ τὴν ξένην αὐτήν. Συγγενής των δὲν εἶναι βέβαια, γιατὶ δὲν ἰδιάζει ἰδικός των ἄνθρωπος. Φιλενάδα τῆς κυρίας, οὔτε. Τοῦ κυρίου; Μὰ τότε γιατὶ δὲν τὴν δέχεται;

Δόσε μου τὰ κουτιά, εἶπεν ἡ κυρία Δήμου, διακόπτουσα τὰς σκέψεις τῆς κυρᾶς Μαριγῶς. Δύω κουτιὰ μεγάλα ἦσαν κάτω ἀπὸ ἕνα τραπεζάκι, τυλιγμένα εἰς τριανταφυλλιὰ χαρτιὰ καὶ δεμένα μὲ κορδέλες. Ἡ κυρὰ Μαριγὼ τὰ ἔδωκεν εἰς τὴν κυρίαν της, ἡ ὁποία τὰ ἔλυσε, τὰ ἐξετύλιξε μὲ προσοχὴν καὶ ἔπειτα ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ πρῶτον ἕνα ὡραῖο καλαμάρι ἀσημένιον, μὲ δύω ἀσημένια κανδυλέρια καὶ ἕνα ἔμορφο ὡρολόϊ γραφείου. Τὰ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δωματίου, τὸ ὁποῖον ἦτο ἁπλούστατον μὲ ἕνα καναπὲν καὶ δύω καθίσματα πέτσινα, μὲ μίαν μικρὰν βιβλιοθήκην καὶ μὲ τὸ γραφεῖον ἐκεῖνο ἐπιπλωμένον. Ἀπὸ τὸ ἄλλο κουτὶ ἔβγαλεν ἕνα ἀγαλματάκι παιδιοῦ μωροῦ, γυμνοῦ, παχουλοῦ, ποῦ ἔτεινε τὰ χεράκια του, ὡς νὰ ἐζήτει νὰ φθάσῃ κάτι, ἐνῷ δύω λακάκια ἐσχηματίζοντο εἰς τὰ δύω γελαστὰ μαγουλάκια του. Καὶ ἔπειτα ἀράδιασεν ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον καμμιὰ δεκαριὰ βιβλία μικρὰ μᾶλλον, ὅλα δεμένα ἁπλᾶ καὶ ἔμορφα.

Καὶ τώρα, πᾶμεν, εἶπεν εἰς τὴν κυρὰ Μαριγώ. Ὁ κύριος δὲν πρέπει νὰ φαντασθῇ τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἂν ζητήσῃ νὰ πάῃ εἰς τὸ γραφεῖον του, θὰ εἰποῦμεν ὅτι ἐχάθηκε τὸ κλειδί, τὸ ὁποῖον ἐγὼ εἶχα πάρει μαζή μου ἔξω.

ΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ ΤΟΥ 1905

Νέον ἔτος ἀρχίζει. Μᾶς ἐπιφυλάσσει ἄραγε, ἡμέρας λύπης ἢ χαρᾶς; Μυστήριον. Καὶ ὅμως ὄχι δι' ὅλας τὸ μυστήριον αὐτό. Ὑπάρχουν γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι εἰσδύουν καὶ εἰς τὰς ἀποκρύφους ἀκόμη πτυχὰς τοῦ πεπρωμένου. Καὶ μὲ τὴν βοήθειαν δυνάμεων ἀγνώστων εὗρον τὴν κλεῖδα τοῦ ἀλφαβήτου, διὰ τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκουν τὸ μέλλον, τὸ ἄγνωστον καὶ μυστηριῶδες διὰ τοὺς πολλούς.

Τὰς γυναῖκας αὐτὰς ἠρωτήσαμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τὸ μέλλον τοῦ φύλου μας κατὰ τὸ 1905 καὶ ἰδοὺ αἱ ἀπαντήσεις, τὰς ὁποίας ἐλάβομεν: Πρώτη μεταξὺ τῶν μαντισσῶν τοῦ μέλλοντος εἶναι ἡ διεθνοῦς φήμης κ. Thèbes, ἡ ὁποία εἰς τὴν μαντικὴν παράδοσιν ἀντιπροσωπεύει τὸ ἐπιστημονικὸν στοιχεῖον. Διὰ μελετῶν μακρῶν κατώρθωσε νὰ ἀναγινώσκῃ τὸ μέλλον εἰς τοὺς κόσμους τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ εἰς τὰς λεπτεπιλέπτους γραμμὰς τῶν γυναικείων χειρῶν. Μὲ τὰ ἄστρα, τὰ ὁποῖα καταβιβάζει ἐπὶ τῆς γῆς τῇ βοηθείᾳ κολοσσαίων κατόπτρων ἐμελέτησε τὸ 1905, τὸ ὁποῖον δὲν βλέπει, φεῦ! ὑπὸ πολὺ ὡραῖα καὶ ζωηρὰ χρώματα.

Εἶμαι ἀπαισιόδοξος, μᾶς λέγει. Αἱ πολυάριθμοι παρατηρήσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζονται οἱ προϋπολογισμοί μου ἐπὶ τοῦ 1905 μὲ κάμνουν νὰ τὸ βλέπω ἀτυχές, βουτηγμένον εἰς αἷμα καὶ εἰς φωτιάν. Θέατρα καίονται, βασιλεῖς πλέουν εἰς αἵματα, Τράπεζαι πίπτουν. Βλέπω γυναῖκα ἐστεμμένην συμπαθῆ εἰς τὴν Γαλλίαν, δυστυχῆ καὶ δοκιμαζομένην οἰκτρῶς.

Ὡς πρὸς τὰς γυναῖκας ἰδικιτέρως τὸ ἔτος αὐτὸ θὰ εἶναι ἔτος δράσεως. Εἰς ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς τῆς Γαλλίας δοκιμασίας αἱ γυναῖκες θὰ ἀναδειχθοῦν εὐεργετικαί. Ἴσως μάλιστα ἔφθασεν ὁ καιρός, καθ' ἃν αἱ γυναῖκες τῆς Γαλλίας θὰ λάβουν ἐνεργότερον μέρος εἰς τὰ τῆς πολιτείας καὶ θὰ δώσουν εἰς τοὺς ἄνδρας παραδειγματικὰ μαθήματα πατριωτισμοῦ.

Οἱ γυναικόφιλοι ἐν γένει θὰ κατακτήσουν ἔδαφος κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Αἱ γυναῖκες θὰ θριαμβεύσουν εἰς τὰ ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην. Εἰς τὰς γεννήσεις θὰ ἐπικρατήσουν τὰ ἄρρενα καὶ τὸ ἔτος ἐν γένει θὰ εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἄρην.

Μετὰ τὴν κ. Thèbes εἴδομεν τὴν διάσημον χαρτομάντιδα κ. Kaville. Ἀπὸ αὐτὴν ἐζητήσαμεν τὸ μέλλον τῆς μόδας διὰ τὸ 1905. Ἀνεκάτευσε τὰ χαρτιά της, μᾶς ἔδωκε νὰ κόψωμεν μὲ τὸ ἀριστερὸν χέρι, ἐχώρισεν ἔπειτα ἑπτά, τὰ ἐξάπλωσεν ἐμπρός της καὶ εἶπε:

Ἡ μόδα θὰ μείνῃ σχεδὸν στάσιμος. Τὰ πλατειὰ ἐπάνω μανίκια θὰ φθάσουν εἰς τὸ ἀπώγειον τοῦ πλάτους των. Ἡ φούστα θὰ μείνῃ πτυχωτή, ἀλλὰ στενή, ἴσια, χωρὶς εὐρυχωρίαν. Τὰ καπέλλα μικραίνουν, μεταβάλλονται ἀλλὰ πάντοτε μέτρια καὶ πολὺ μικρά. Ἡ τόκες καὶ πάλιν πολὺ τοῦ συρμοῦ. Τὸ καλοκαίρι τὰ φορέματα ἀνοικτῶν χρωμάτων, ταφτάδες μεταξωτὰ ἰδιότροπα, φουλάρια ξεπλωμένα. Τὰ σχήματα τῶν φορεμάτων τῆς Δευτέρας Αὐτοκρατορίας μὲ φαρμπαλάδες καὶ μὲ πελερίνες. Τὸ κτένισμα χαμηλὸν τῆς αὐτοκρατείρας Εὐγενίας. Τὰ κοσμήματα εἰς μεγάλον συρμόν, οἱ ἀμέθυστοι καὶ οἱ ἀδάμαντες θριαμβεύουν. Ὁ ἴσιος κορσὲς ἐγκαταλείπεται ἀντικαθιστώμενος ὑπὸ νέου, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχῃ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Μετὰ τὴν κ. Kaville ἡ κ. Flaubert, ἡ ὁποία ἔχει τὴν εἰδικότητα τῶν Αἰγυπτιακῶν συμβόλων. Ὁμιλεῖ γρήγορα καὶ λέγει πολλά. Θέλετε νὰ μάθετε ἐὰν ἡ Γαλλία θὰ διασκεδάσῃ τὸ 1905; Ἄ! ναί! Ἑορταί, πολλαὶ ἑορταί! Πρὸ πάντων μία μεγάλη στρατιωτικὴ ἑορτή, ἡ ὁποία θὰ συγκινήσῃ ὅλον τὸ Παρίσι. Πολλοὶ γάμοι ἐπίσημοι. Ἀλλ' αἴφνης ὅλα θὰ σταματήσουν ἀπὸ ἓν μεγάλο πένθος, ἀπὸ μίαν καταστροφήν, ἡ ὁποία θὰ λυπήσῃ ὅλους μας.....

Μεθ' ὅλα αὐτὰ αἱ γυναῖκες θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχεῖς κατὰ τὸ 1905. Ἡ θέσις των ἐν γένει θὰ βελτιωθῇ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιδιδομένων εἰς ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα θὰ αὐξήσῃ. Ἡ ὑγεία ἐπίσης τῶν γυναικῶν κατὰ τὸ 1905 εἶναι ἀρίστη, ἐξαιρέσει μικρῶν κρουσμάτων ἰλεοῦ, καρκίνου καὶ ἀναιμίας.

Ἔμενεν ἀκόμη ἡ κ. Fraya ἡ ψυχομάντις τῶν γυναικῶν, ἡ μελετῶσα τὰς χεῖρας καὶ τὰς γραμμάς....

Ὤ! χέρια! πόσα ἔχω ἰδεῖ καὶ εἰς πόσα ἐμάντευσα τὸ ἔτος! Τὰ χέρια τῶν γυναικῶν τώρα, ἂν καὶ διατηροῦν τὴν ἀβρότητα καὶ τὴν λεπτότητά των, χάνουν ὅμως τὴν παιδαριώδη των μικρότητα. Εὔκαμπτοι, κανονικαί, ἐλαστικαί, γίνονται σταθερότεραι, πλέον ἰσχυραί. Ἡ παλάμη ἐνεργητική, προδίδει τάσιν πρὸς δρᾶσιν προσωπικήν, πρὸς αὐτενέργειαν, ἐνῷ αἱ γραμμαί, διαγεγραμμέναι σαφῶς προδίδουν μεγάλην ἀτομικὴν ἀνεξαρτησίαν. Αἱ αἰσθηματικαὶ γυναῖκες τοῦ παρελθόντος κάμνουν τόπον εἰς μίαν γενεὰν θετικήν, πραγματικήν. Τὰ χεράκια τὰ παχουλὰ καὶ τρυφερὰ τὰ ὁποῖα ἐπροσκολλῶντο μέχρι θανάτου εἰς ἕν μοναδικὸν ὄν ἐξέλιπαν πλέον. Ὡς ἐξέλιπαν καὶ τὰ διαφανῆ καὶ καμπυλωτὰ χέρια, τὰ ὁποῖα ἐπενθοῦσαν ὅλην των τὴν ζωὴν ἕν ἀπολεσθὲν ἰδεῶδες.

Ἰδοὺ τὸ σπαθωτὸν καὶ κονικὸν χέρι τὸ ὁποῖον βασιλεύει σήμερον. Τὰ χέρια αὐτὰ ὁδηγοῦνται ἀπὸ μυαλὸ στερεό, τὸ ὁποῖον βλέπει καλὰ καὶ ἐνεργεῖ καλλίτερα. Ἡ εὐφυΐα τὰ συγκινεῖ περισσότερον ἀπὸ τὴν στοργήν, ἂν καὶ δὲν στεροῦνται τῆς δυνάμεως νὰ ἀγαπήσουν μὲ πάθος καὶ μὲ τρέλλαν. Ἀπάθεια φυσικὴ καὶ πνευματικὴ καὶ αἱ ποικίλαι νευρώσεις εἶναι οἱ κύριοι χαρακτηρισμοὶ τῶν πολὺ νέων χεριῶν. Πολλά, πολλὰ νέα καὶ μὴ χέρια φέρουν τὴν ἀπειλὴν ἀσθενείας ἀνισορρόπου καὶ ἐπικινδύνου...

Ἰδοὺ τί προφητεύουν αἱ νεώτεραι σίβυλλαι, αἱ ὁποῖαι συνήνεσαν νὰ μᾶς ἀποκαλύψουν τὸ μέλλον τοῦ φύλου μας κατὰ τὸ 1905. Τὸ μέλλον ἄραγε θὰ πιστοποιήσῃ τὰς προφητείας των; Ὅσοι ζήσουν θὰ ἰδοῦν Ἄλλως τε δὲν ἔχομεν ἄρα ἄδικον νὰ ζητῶμεν νὰ μαντεύσωμεν τὸ μέλλον; Τὸ ὁποῖον μᾶς ἀνησυχεῖ μὲν δικαίως, ἀλλὰ περιβάλλεται πάντοτε καὶ ὑπὸ τοῦ τόσον ἐπκγωγοῦ μυστηρίου.

Παρίσιοι Femmina

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΟΓΙΑΜΑ

Ὁ Ἰαπωνικὸς πόλεμος ἔχει στρέψει σήμερον τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου πρὸς τὴν ἕως χθὲς ἀκόμη ἐλάχιστα γνωστὴν ἀπωτάτην Ἀνατολήν, τῆς ὁποίας τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα ὁ Pierre Lotti ἀμυδρῶς καὶ ἐπιπολαίως μᾶλλον ἐζωγράφησεν.

Ἀπὸ τὰς περιγραφὰς τῆς περιωπῆς αὐτῆς οἱ Εὐρωπαῖοι ἐν γένει ἐπίστευσαν ὅτι αἱ Ἰαπωνίδες ἦσαν μικροσκοπικαὶ ὑπάρξεις, ἁβραί, τρυφεραί. κᾶτι μεταξὺ κούκλας καὶ μικροῦ παιδιοῦ, χωρὶς σημασίαν καὶ δύναμιν καὶ βαρύτητα εἴτε διὰ τὴν οἰκογενειακήν, εἴτε διὰ τὴν κοινωνικὴν ζωήν.

Σήμερον ὅπου οἱ Ἰάπωνες ἀνεδείχθησαν λαὸς μέγας, ἐφάμιλλος, ἂν ὄχι ὑπέρτερος τῶν τῆς Δύσεως, ἤρχισε νὰ μελετᾶται σοβαρότερον ἡ ἰδιωτικὴ των ζωὴ καὶ νὰ ἐξετάζεται τὸ περιβάλλον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον καλλιεργοῦνται καὶ ἀναπτύσσονται αἱ πολλαὶ ἀρεταὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Φυσικὰ ἡ προσοχὴ ὅλων στρέφεται πρωτίστως πρὸς τὴν Ἰαπωνίδα γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐγαλούχησε βρέφη καὶ ἀνέθρεψε νήπια καὶ παρέδωκεν ἐφήβους τοὺς θαυμασίους ἀγωνιστὰς καὶ ἡρωϊκοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἐκίνησαν διὰ τῆς ἀνδρείας των τὴν κατάπληξιν τοῦ κόσμου ὅλου.

Αἱ γυναῖκες τῆς ἀριστοκρατίας εἵλκυσαν πρὸ παντὸς τὴν προσοχὴν τῶν ξένων μελετητῶν τῆς Ἰαπωνικῆς ψυχῆς, αἱ γυναῖκες τῶν στραταρχῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ τόσην ἰσχυρὰν διάνοιαν διευθύνουν τὸν σημερινὸν πόλεμον.

Καὶ ἀμέσως ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ φημιζόμενοι ὡς ὀπισθοδρομικοὶ εἰς τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας ἀνατροφῆς Ἰάπωνες, ὑπῆρξαν τόσον διορατικοί, ὥστε τὰς θυγατέρας των ἔστειλαν καὶ ἐξεπαίδευσαν ὄχι εἰς τὴν συντηρητικὴν καὶ ἰδιολόγον ἀκόμη Εὐρώπην, ἀλλὰ εἰς τὴν προοδευτικὴν Ἀμερικήν.

Ἡ σύζυγος τοῦ διασήμου στρατάρχου Ὀγιάμα, τοῦ γενικοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἰαπωνικῶν στρατευμάτων εἰς Μκντζουρίαν, ἀνετράφη εἰς ἓν ἀπὸ τὰ διασημότερα κολλέγια τῆς Ἀμερικῆς, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν μία τῶν ἐπιφανεστέρων μαθητριῶν. Μετὰ τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴν παίδευσίν της, ἠκολούθησεν ἐπιστημονικὰ μαθήματα, θεωρεῖται δὲ σήμερον ἀπὸ τὰς μᾶλλον διακεκριμμένας φιλολόγους τοῦ κόσμου. Μαζῆ μὲ τὰς πολλὰς γνώσεις, ἃς ἀπέκτησεν εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἀπέκτησε καὶ τὸ πρακτικὸν καὶ φιλελεύθερον πνεῦμα τῶν Ἀμερικανίδων, χωρὶς διὰ τοῦτο εἰς τὸν γάμον της μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Ὀγιάμα νὰ ὑπάρξῃ τίποτε τὸ παράτονον ἢ τὸ ἀντιβαῖνον πρὸς τὰς οἰκογενειακὰς τοῦ τόπου της παραδόσεις.

Ὅπως διετήρησε τὸ Ἰαπωνικὸν ἔνδυμα, διετήρησεν εἰς τὴν ἔγγαμον ζωήν της καὶ τὴν Ἰαπωνικὴν ψυχήν της καὶ τὸ Ἰαπωνικὸν πνεῦμα, ἰσχυρότερον τοῦτο εἰς σκέψεις ὀρθάς, γενναιοτέραν καὶ ἠρεμωτέραν ἐκείνην εἰς αἰσθήματα καὶ ἀρετάς.

Τὴν πρώτην καὶ μονογενῆ κόρην της ἐξεπαίδευσε καὶ

ἀνέθρεψεν αὐτὴ μόνη, μεταδώσασα ὅ,τι εἴξευρεν ὄχι μόνον ἀπὸ τὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς καὶ ἐπιστημονικάς της σπουδὰς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν καθημερινήν της ζωήν, ὡς οἰκοδεσποίνης καὶ πολίτιδος. Διὰ τὴν ἀνατροφὴν δὲ τῶν δύω υἱῶν της, ἣν εἶχεν ἀναλάβει αὐτὸς ὁ στρατηγὸς σύζυγός της, αὐτὴ ἐβοήθησεν ὅσον ἠδυνήθη. Ὑπῆρξεν ἡ διδάσκαλος των εἰς τὰς ξένας γλώσσας καὶ εἰς τοὺς εὐγενεῖς τρόπους τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς.

Αἱ αἴθουσαι τῆς μαρκησίας Ὀγιάμα εἶναι σήμερον τὸ κέντρον, εἰς τὸ ὁποῖον ξεκουράζωνται ἀπὸ τὰς μερίμνας καὶ κακουχίας τοῦ πολέμου ὅλοι οἱ ἐπιφανεῖς Ἰάπωνες καὶ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἐπισήμων ξένων. Ἡ μαρκησία δέχεται μὲ ἀβρότητα, ἣν θὰ τῆς ἐζήλευαν πολλαὶ Παρισιναί. Καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀξιώσεις Ἡγερίας, οὔτε ἐπὶ τοῦ στρατάρχου συζύγου της, οὔτε ἐπὶ τῶν λοιπῶν συμβούλων τοῦ σημερινοῦ πολέμου, εἶναι ἐν τούτοις ἐνήμερος εἰς ὅλα καὶ πλέον ἢ ἅπαξ συνετέλεσεν, ὅπως οἱ Ἰάπωνες καὶ τῶν ἐχθρῶν των φείδωνται, καὶ πολὺ ἱπποτικώτεροι ἐκείνων ἀναδεικνύωνται.

Ἡ μαρκησία Ὀγιάμα εἶναι ἡ πρώτη μεταρρυθμίστρια καὶ ἀνακαινίστρια τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἐν Ἰαπωνίᾳ, τὸ παράδειγμά της δὲ εἶχε τόσας ὀπαδούς, ὥστε σήμερον πολλαί, πλεῖσται Ἰαπωνίδες καὶ ἐκπαιδεύονται εἰς Ἀμερικὴν καὶ ζοῦν ἐντελῶς χειραφετημέναι ἀπὸ τὰς ἀνατολικὰς προλήψεις, εἰς ἃς τὰς κατεδίκαζε τὸ ὀπισθοδρομικὸν παρελθόν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

Ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίου γεγονότος· ἐπανηγυρίζοντο οἱ γάμοι τοῦ Βαρούχ μετὰ τῆς Ἀριέλλας.

Τὸ γεγονὸς ἦτο διπλασίως εὐχάριστον. Δύο παιδιὰ τὰ ὁποῖα ὅλοι ἐθεώρουν νεκρά, ὡς ἦσαν μὲ τὰ ἀνίατα πάθη των καὶ ἔβλεπον θερα-πευμένα καὶ νυμφευμένα, ὥστε πλῆθος συνέρρευσε πολὺ ἀπὸ χαρὰν καὶ περιέργειαν· ἠκούοντο δὲ ἐν ταυτῷ καὶ αἱ ἀδιάκοποι ἐρωτήσεις πῶς κατωρθώθη τοῦτο μὲ τὴν δύσκολον γνώμην τοῦ πατρὸς τῆς νύμφης;

Καὶ τωόντι, ὁ Μαλαχίας κατ' ἀρχάς, ὅταν ἡ σύζυγος τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ Βαρούχ ζητεῖ τὴν χεῖρα τῆς Ἀριέλλας, ἔκαμε μίαν φρικώδη σκηνήν· τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅμως, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῆς συζύγου του συγκατένευσεν, ἄνευ παρακλήσεων ἢ βίας.

Ὑποπτος ὡς ἦτο, μὴ ἐμπιστευόμενος οὐδένα, καὶ μὴ ζητῶν οὔτε γνώμην οὔτε συμβουλὴν ἄλλου, ἐσκέφθη κατὰ τὴν συνήθειάν του μόνος. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ταπεινώσεώς του, ὅτε τὸν ἔδεσαν διὰ τὴν ἄρνησιν τοῦ θαύματος καὶ τὴν φυλάκισιν τῆς θυγατρός του, εἶχε χάσει καὶ ὑπόληψιν καὶ εὔνοιαν, καὶ τὸ ἀξιόχρεόν του ἤρχιζε νὰ κλονίζηται. Οἱ ἐνοικιασταὶ τῶν ὑποστατικῶν του τὸν ἔφευγον, ὡς τοκογλύφος δὲν εὕρισκε νὰ δανείζῃ· ὥστε διὰ νὰ μὴ περισσεύσῃ ἡ κατ' αὐτοῦ ἔχθρα, τὸ πρωΐ ἅμα ἐξύπνησε, πρὸς ἔκπληξιν τῆς Ἄγαρ λέγει: Ἀφοῦ ἐδιάλεξε τὸ ζητιάνο γι' ἄνδρα της, ἃς τὸν πάρῃ νὰ ξεκουμπιστῇ ἀπ' ἐδῶ· τόσο τὸ καλλίτερο νὰ τὴν ξεφορτωθῶ. Αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ τὴν ἐσήκωσε στὰ πόδια της ἐκεῖνος ὁ μάγος κάνει ὅ,τι θέλῃ· δὲν ἔχει φόβο κανενός. Ἂς τὸν πάρῃ.

Ἡ Ἄγορ ἅμα ἤκουσε τὴν ἄδειαν αὐτὴν φοβουμένη καμμίαν μετάνοιαν ἔσπευσεν νὰ κάμῃ ἀμέσως τὸν ἀρραβῶνα. Ἀπὸ τοῦ ἀρραβῶνος μέχρι τοῦ γάμου εἶχον μεσολαβήσει ἑξ ἑβδομάδες.

Ὁ Βαρούχ μετὰ τὴν θεραπείαν του χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐζήτησεν ἐργασίαν. Τυφλὸς ἔτι ὢν εἶχε διδαχθῆ μουσικήν· εἶχε τὴν ἀκοὴν πολὺ ἀκριβῆ καὶ τὰς χεῖρας εὐγενικάς Διὰ τὰ ἔγχορδα ὄργανα, ὡς ἦσαν τότε τῆς ἐποχῆς, ἦτο πολὺ κατάλληλος· καὶ ἡ μήτηρ του, ἥτις εἶχεν ἐξοικονομήσει πάντοτε καὶ φυλάξει τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν εἰς αὐτὸν ὁ πατήρ του, τῷ ἤνοιξεν ἀμέσως ἓν μικρὸν τούτων κατάστημα

Τῇ ἀληθείᾳ ὁ σύνδεσμος αὐτῶν τῶν δύω μοῦ φαίνεται κάτι τι πολὺ θαυματουργόν, ἔλεγεν ἡ Μάρθα· μοῦ φαίνεται συνένωσις δύο φασμάτων, δύο νεκρῶν ἀναστηθέντων. Τίς ἤθελε τὸ εἰπῇ!

Καὶ ὁποία μακαρία ἀνάστασις πράγματι, ὑπέλαβεν ἡ Μαρία.

Οἱ προσκεκλημένοι οἵτινες ἤθελον παρακολουθήσει τὴν νύμφην μετὰ τοὺς γάμους, ὁδηγουμένην ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ εἰς τὸν οἶκον του, ἔφερον στέφανον μύρτων εἰς τὴν κεφαλὴν κατὰ τὴν ἐθνικὴν συνήθειαν· ἄνθη τῆς ἐποχῆς ἦσαν σκορπισμένα εἰς τοὺς δρόμους, τοὺς ὁποίους ἤθελε διέλθει ἡ συνοδεία. Αἱ λαμπάδες τὰς ὁποίας ἐκράτουν κόραι, προπορευόμεναι τῶν νυμφίων, εἶχον πληρωθῆ ἐλαίου ἀρωματώδους. Καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ἄσματος τῶν γάμων καὶ τοῦ κρότου τῶν τυμπάνων ἐκίνησεν ἡ συνοδεία.

Ἡ Ἀριέλλα ὡμοίαζε κρίνον ἐαρινὸν εἰς τὴν λευκήν της περιβολὴν ὑπὸ τὸν ἀέρινον λευκὸν ἀργυροῦφαντον πέπλον· ἡ βαθεῖα καστανόχρους μεταξίνη κόμη ἐκυμάτιζεν εἰς τοὺς ὤμους· τὸ μαῦρον βλέμμα ἐξήστραπτεν ὑπὸ τὸν πέπλον.

Ὁ Βαρούχ ὅστις εἶχε λατρεύσει αὐτὴν ὅλους τοὺς χρόνους τῆς ζωῆς του, ἀφ' ὅτου ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὸν κόσμον, δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν του. Ὅταν ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὴν χεῖρα, ὅπως τὴν λάβῃ ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, τὸ σημεῖον τὸ διδόμενον παρὰ τοῦ γαμβροῦ ἵνα κινήσῃ ἡ συνοδεία, δὲν ἠμπόρεσε νὰ περιστείλῃ δύο δάκρυα τῆς μεγάλης χαρᾶς του. Εἶμαι ἐγὼ πράγματι, εἶμαι ἐγὼ ὁ γαμβρός, ἔλεγε πρὸς τὴν χήραν Ραχὴλ τὴν μητέρα του, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν οἶκον των. Ταλαίπωρος καλὴ Ραχήλ! Ἔκλαιε περισσότερον τοῦ υἱοῦ.

Μία μόνον εὐχὴ τοῦ εὐτυχοῦς δι' ὅλον τὸν βίον τούτου ζεύγους δὲν ἐξεπληρώθη, ὡς ἐνόμιζον τουλάχιστον, ἡ παρουσία τοῦ Ραββὶ τοῦ σωτῆρος των εἰς τοὺς γάμους. Τὸν εἶχον ζητήσει ἀπὸ ἡμερῶν· δὲν τὸν εὑρῆκον πουθενά. Ὡρισμένον μέρος ὁ Ραββὶ δὲν εἶχε στέγην οὐδεμίαν. Κατοικία του ἦτο τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ ὁ πέραν τοῦ χειμάρου τῶν Κέδρων εὑρισκόμενος κῆπος τοῦ Ἀμώς, ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ ὁποίου ἐφιλοξενεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀφοσιωμένου αὐτῷ ἰδιοκτήτου. Ἀλλὰ δὲν ἦτο οὔτε εἰς τὸ ἓν οὔτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος· ἔλειπεν ἀκριβῶς μακρὰν διὰ τὸ κήρυγμα Παρήγγειλαν ὅμως ὅσους τῶν μαθητῶν εἶδον, ὅπως εἴπωσι τοῦτο πρὸς αὐτόν·

Ὅταν ἡ συνοδεία ἐπλησίασε τὸν οἶκον τῆς Ραχήλ, ἐφάνη εἰς ὁδοιπόρος εἰς τὸν δρόμον. Κατὰ τὸν Ἑβραϊκὸν νόμον ὁ συναντήσας γαμήλιον συνοδείαν ἡ νεκρικὴν πομπὴν ἔπρεπε νὰ σταθῇ. Ἐστάθη ὁ ὁδοιπόρος βλέπων ἀπὸ μακράν, ὅταν οἱ νυμφευθέντες διήρχοντο τὸν οὐδὸν τῆς θύρας τῆς Ραχήλ, ὕψωσε τὴν δεξιὰν καὶ ηὐλόγησεν αὐτούς. Ἀνεγνώρισαν τότε τινες τῆς συνοδείας ἄνδρες καὶ γυναῖκες τὸν Ραββὶ τὸν σωτῆρα, ἀλλ' ἔφυγεν ἀμέσως μετὰ τὴν εὐλογίαν· δὲν ἐπλησίασε τὸν οἶκον. Τὸ ζεῦγος ηὐλογήθη ἐν ἀγνοίᾳ του. Ἤκουσε τοῦτο παρὰ τῶν ἄλλων.

Ἀπὸ τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης ἑσπέρας, ὅπου διέφυγον τόσον εὐτυχῶς τὸν μέγαν κίνδυνον ὑπὸ τὰς ἐρεύνας τοῦ ἀρχιερέως, δὲν ἐσκέπτετο πλέον ὁ Λάζαρος νὰ ἐκθέσῃ τὴν λατρευτήν αὐτοῦ Ζαχάραν εἰς ἄλλον τοιοῦτον. Ἐφοβεῖτο πολύ, καὶ δικαίως, ὅτι ὁ πατὴρ ἐπῃ γρύπνει ἢ μᾶλλον παρεφύλαττε ἐνεδρεύων, ἂν καὶ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ συλλάβῃ οὐδὲ τὸν μὲν οὐδὲ τὴν δέ, ἂν καὶ δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ἀπόδειξιν, ὥστε ἀπέφευγε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ τῷ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν.

Αἱ ἡμέραι διεδέχοντο ἀλλήλας ἄνευ μεταβολῆς. Ἔφθασεν ὁ χειμών. Εἶχε παρέλθει τρίμηνον ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐκείνης· δὲν ἐβλέποντο οἱ ἀγαπῶμενοι οὐδαμῶς, ἐλάμβανον μόνον ἀμοιβαίας εἰδήσεις διὰ μέσου τῶν δύο πολὺ πιστῶν αὐτοῖς δούλων. Τὸ βάρος ὅμως ἑκάστης ἡμέρας ἤρχισε νὰ γίνεται εἰς τὸν νέον ἀφόρητον. Τὸ νὰ μὴ βλέπῃ οὔτε τὴν σκιὰν τῆς Ζαχάρας εἰς ἓν ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ πατρίου δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ὑποφέρῃ. Εἶχε γίνει ἀγνώριστος ὁ ἄλλοτε ὡραῖος Λάζαρος· ὠχρός, ἰσχνός. φεύγων πάντα ἄνθρωπον, ὁμολογῶν μόνον πρὸς τὴν φίλην ἀδελφὴν Μαρίαν, τὴν μυστικοσύμβουλον αὐτοῦ, ὅτι ἐπροτίμα χιλιάκις τὸν θάνατον τοῦ χωρισμοῦ τούτου.

Τηκόμενος, ἀπελπις, μὴ γνωρίζων τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ, γράφει μίαν ἡμέραν τὰς ἀκολούθους λέξεις πρὸς τὴν Ζαχάραν:

«Λατρευτή μου! Ἐὰν διαρκέσῃ ἀκόμη αὐτὴ ἡ ζωή, ἐὰν δὲν σ' ἴδω τὸ γρηγορώτερον, δὲν θὰ μ' ἐπανίδῃς πλέον ζῶντα».

Ἡ Ζαχάρα ἀπήντησε προφορικῶς πρὸς τὸν κομιστὴν τῆς ἐπιστολῆς Ἀβραάμ: «Ζῆσε διὰ τὴν Ζαχάραν».

Ὁ ὀσημέραι δριμύτερος κατασταθεὶς πόνος ἐξηνάγκασε τοὺς δύο νέους ν' ἀποφασίσουν μίαν συνέντευξιν πάλιν, ἔστω καὶ στιγμιαίαν. Ἐσυμφωνήθη αὕτη διὰ μέσου τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τῆς Ρεβέκκας, ὁρισθὲν τὸ αὐτὸ μέρος καὶ ἡ αὐτὴ ὥρα. Εἶχαν λησμονήσῃ εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ πάθους καὶ τὸν κίνδυνον καὶ τὰ μέτρα τοῦ ἀρχιερέως.

Ἔφθασε τέλος ἡ στιγμή. Ὁ Λάζαρος δὲν κατώρθωνε νὰ εὕρῃ εὐκαιρίαν, ὅπως παρεισδύσῃ ἀπαρατήρητος ὄπισθεν τοῦ βαρέος παραπετάσματος καὶ ἔλθῃ εἰς τὴν κρυπτὴν θύραν. Μέγα πλῆθος λευϊτῶν. ἔκτακτος ἦτο ἡ συρροὴ των τὴν ἑσπέραν ἐκείνην εἰς τὸν ναόν. Ἐνόμισε μάλιστα ὅτι παρατήρουν τὰς κινήσεις του. Ἀλλ' ἀδιάφορον. Ἡ ἀγαπητὴ Ζαχάρα περιμένει. Εἶχε παρέλθει ἤδη ὀλίγον καὶ ἡ προσδιορισθεῖσα ὥρα. Δι' ἐκείνην πᾶσα θυσία. Ἐμπρός! Ἐπαρουσιάσθη ἐπὶ τέλους ἓν μικρὸν δευτερόλεπτον ἐλεύθερον· ὡς ἀστραπὴ εὑρέθη εἰς τὸ μυστηριῶδες πέρασμα, εἰς τὴν καταχθόνιον μακρὰν δίοδον, κλείσας ἐπιμελῶς ὄπισθεν αὐτοῦ τὴν θύραν. Φθάνει τὴν ἄλλην ἄκραν:

— Ζαχάρα!

— Λάζαρε!

Ὄχι ἄλλος λόγος. Ἐκρατοῦντο σφιγκὰ διὰ τῶν χειρῶν κλαίοντες καὶ οἱ δύο. Δάκρυα θερμὰ χαρᾶς, ὀδύνης, θάρρους, ἀπελπισίας.

Ὁ Λάζαρος ἐρρίγησε. Τὸ ψῦχος ἦτο ἐπαισθητὸν τὴν φορὰν αὐτὴν εἰς τὸν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς εὑρισκόμενον ἐκεῖνον θόλον, ὅστις ἦτο καὶ ὑγρὸς τώρα, ὄχι ξηρὸς ὡς ἄλλοτε. Ὅτε ἠσθάνθη τὸ ρῖγος λέγει πρὸς τὴν Ζαχάραν:

— Λατρευτή μου, δὲν ἠξεύρω διατί ἡ συνέντευξίς μας μοῦ φαίνεται ὡς γινομένη ἐν τάφῳ.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗ

Δ'.

Ἡ κριτικὴ ἔκρινεν ἀρκετὰ αὐστηρά, εἰς τὴν Ῥωσσίαν, τὰ δημώδη διηγήματα, τὰ ὁποῖα ἐπί τινα καιρὸν ἔγραφε, ὁ Τολστόη, κατὰ προτίμησιν. Ἔκαμε καλλιτέραν ὑποδοχὴν εἰς ἕνα τελευταῖον διήγημα, τὸ ὁποῖον προηγήθη τῆς Ἀναστάσεως» καὶ τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ «Κύριος καὶ ὁ Ἐργάτης» εἶνε συμπλήρωμα τοῦ παλαιοῦ διδάγματος διὰ τὴν ἀχρηστίαν τοῦ πλούτου. Καὶ τοῦτο δὲν θεωρεῖται τέλειον, αὐτὸ ὅμως δὲν δύναται νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ καὶ νὰ μὴ θαυμάσωμεν τὴν «Δύναμιν τοῦ σκότους», ἀριστούργημα ἀπὸ τὰ τελειότερα ὅλων τῶν φιλολογιῶν· τὰ πάντα εἰς αὐτὸ εἶνε μελετημένα καὶ σταθμισμένα ἕως τὰς μικροτέρας λεπτομερείας, καὶ θὰ ἦτο εὐτύχημα ἂν μᾶς ἔδιδεν ἀκόμη καὶ πάντοτε, ἔργα ὅπως αὐτό, ἀφίνων τὰς ἐπιστημονικὰς ἐρεύνας καὶ τὰς φιλοσοφικὰς θεωρίας, διὰ τὰς ὁποίας δὲν εἶνε καμωμένος, καὶ αἱ ὁποῖαι βεβαίως δὲν ἔθλαψαν τὴν φαντασίαν του, ἀλλὰ τοῦ ἀφαιροῦν τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας, καὶ τὸν φέρουν εἰς ἀδιακόπους ἀντιφάσεις.

Τὸ νὰ ἐγκωμιάζῃ τὴν φυσικὴν ἐργασίαν, ὡς μόνον νόμιμον μέσον ἀποκτήσεως, ἔπειτα νὰ καταδικάζῃ ὡς παράνομον τὴν ἐπιθυμίαν τῆς αὐξήσεως τῆς περιουσίας, εἶνε βεβαίως λογικὴ παράδοξος. Ἐπίσης τί δύνανται νὰ εἴπουν διὰ τὰς νέας του ἀρχὰς τῆς αὐστηρᾶς ζωῆς, τῆς σχεδὸν μοναχικῆς, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐνθυμοῦνται πόσον διαφορετικὰ ἐσκέπτετο γράφων τὰ «Δημώδη διηγήματά του» εἰς τὰ ὁποῖα ὑποδεικνύει διαφόρους τρόπους ἀπολαύσεις τοῦ βίου; Θὰ εἴπουν ὅτι ἤλλαξε γνώμην, ἀλλὰ σκέπτονται ἐπίσης, βέβαια, ὅτι ἡ μὴ ἀντοχὴ εἰς τὸ κακόν, πρῶτον δόγμα τοῦ Εὐαγγελίου του τῆς τελευταίας ὥρας, δὲν εἶνε παρὰ βεβαίωσις τῆς ἀρχαίας θεωρίας ἐπὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ πλήθους.

Τίποτε δὲν εἶνε πλέον εὔκολον παρὰ αἱ ἀντιφάσεις δι' ἐκεῖνον ὅπου δὲν ἐνοχλεῖται ἀπ' αὐτάς. Ἀλλ' εἶνε ἔδαφος ὀλισθηρὸν καὶ δι' αὐτοῦ ἔφθασε εἰς τὸν βουδισμόν, ὁ ὁποῖος, κατὰ βάθος ἀποτελεῖ, νομίζω, τὸ μόνον μέρος τὸ σχετικὸν πρωτότυπον τῶν ἐξελίξεών του. Παρεσύρθη ἐπίσης τελευταίως, ὡς καὶ ἄλλοι σύγχρονοί του νὰ κατέλθῃ πρὸς τὸν λαόν. Ἀλλ' ὅτι κυρίως τὸν μετέβαλε εἶναι ὁ Βουδισμὸς ὁ παρακινῶν αὐτὸν νὰ καταδικάσῃ τὰς ἀρχὰς καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἔχει βεβαίως ἄδικον ν' ἀνακατεύεται εἰς ὅλα, ἐὰν εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἁρμόζει νὰ μὴν λαμβάνῃ μέρος εἰς τίποτε. Οὔτε δικασταί, οὔτε ἀστυνόμοι, οὔτε στρατιῶται!» Ἐὰν δὲν ἐμπόδιζαν τοὺς ἀνθρώπους νὰ κάμνουν τὸ κακόν, δὲν θὰ ἐσκέπτοντο νὰ τὸ κάμουν.

Ἀλλ' ἴσως ἀδίκως κατηγορεῖται ὁ Βούδας εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν, διότι περισσότερον τὸν ἐπηρέασεν ὁ Ῥουσώ. Καὶ αὐτὸ γίνεται πλέον φανερὸν διότι τὸν βλέπομεν μὲ τὸ δρέπανον εἰς τὸ χέρι νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ σώσῃ τὴν συγκομιδὴν τοῦ γείτονός του. Πῶς παραμελεῖ τότε τὰ παραδείγματα τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ εἶνε ἱερὰ δι' αὐτὸν τῶν φακιρῶν, οἱ ὁποῖοι κάθηνται ἀκίνητοι καὶ μελετοῦν; Δὲν εἶνε Ἰνδός! Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Βορρᾶ, ὁ ἐνεργητικὸς καὶ ζωντανὸς ἄνθρωπος τὸν παρασύρει καὶ ὑπερνικᾷ τὴν ἀδύνατον θέλησίν του τῆς ἀκινησίας. Καὶ ἀκόμη κατὰ τὴν ἰδέαν του τὸ ἔθνος δὲν πρέπει νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὰς ἀγροτικὰς διαμάχας διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς χωρικοὺς νὰ καταλάβουν διὰ τῆς βίας τὰς γαίας τὰς ὁποίας ἐργάζονται. Εἶναι αὐτὸ ἢ ἀπατώμεθα, τὸ δόγμα τὸ ὁποῖον ἐκθέτει εἰς τὴν «Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ», ἔργον θρησκευτικῆς φιλοσοφίας, τὸ πλέον τέλειον ἀπὸ ὅσα ἔγραψε. Καὶ εἰς αὐτὸ ὁ Βούδας καὶ ὁ Ῥουσσὼ τὸν ἐγκαταλείπουν.

Τέλος, μὲ τὴν ἐπιστήμην, μὲ τὴν οἰκονομικὴν καὶ πνευματικὴν ἐξέλιξιν, καταδικάζει αὐτὴν τὴν ἰδέαν τῆς προόδου. Ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν πρωτογενῆ κατάστασιν τοῦ ῥώσσου *μουζίκου* καὶ νὰ εὑρίσκωμεν εἰς αὐτὸν ὅλας τὰς εὐχαριστήσεις μας, ὅπως εἰς τὸν πραγματικὸν Karataiev τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε, καὶ ὠνομάζετο Soutaiev, εἶχε ἐπάγγελμα νὰ κόπτῃ πέτρες. Οὗτος τὸν ἐφιλοξένησεν εἰς τὴν Μόσχαν πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν. Οἱ *ἄνθρωποι*

τοῦ *Θεοῦ*, ὀλιγάριθμοι ὀπαδοὶ μιᾶς ἀπὸ τὰς αἱρέσεις αἱ ὁποῖαι βρίθουν εἰς τὴν Ῥωσσίαν, τὸν ἀνεγνώριζε δι' ἀρχηγόν. Εἰς μίαν ἀνέκδοτον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν σχολιαστήν του κύριον Schroeder, ὁ Τολστόη ἀρνεῖται ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ μαθητὴς αὐτοῦ τοῦ διδασκάλου, ἐπίσης λέγει, ὅτι ποτὲ δὲν ἤκουσε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Bondareu, ἄλλου ἀποστόλου τῆς αὐτῆς ποιότητος, ὁ ὁποῖος ἐνομίζετο ὅτι τὸν κατήχησε εἰς τὰς ἰδέας του.

Καὶ ἀρνεῖται τοῦτο ὄχι διότι τὸν δυσαρεστεῖ, νὰ χρεωστῇ κάτιεἰς ἕνα ἁπλοῦν *μουζίκον*, ἀλλὰ διότι ἔχει τὸ προνόμιον νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ ἐννοῇ τὴν διδασκαλίαν τοῦ κατ'ἐξοχὴν διδασκάλου, τοῦ Χριστοῦ. Κηρυττόμενος ἀκόλουθος τῶν ἁπλῶν αὐτῶν, ἤθελε νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι διὰ τῆς συνομιλίας του ἐγνώρισε περισσοτέρας ἀληθείας ἀπὸ ὅσας ηὗρε εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ βιβλία. Ἀλλ' αὐτὸ ἔρχεται νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Μαξ-Νορδάου. Σήμερον αἱ προτιμήσεις του εἶναι διὰ τοὺς *μαχητὰς τοῦ πνεύματος*. Ἂν καὶ αἱ προλήψεις του ἐναντίον τοῦ γάμου τὸν συνδέουν περισσότερον μὲ τοὺς Θεοδοσιανούς, αἱ ἀσκητικαὶ συνήθειαί του ὅμως τὸν πλησιάζουν περισσότερον πρὸς τοὺς *γαλατοπότας*. Δὲν ἀγνοεῖ ὅτι οἱ τελευταῖοι οὗτοι διατείνονται καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ὅτι ἐπανεῦρον τὸ ἀληθινὸν δόγμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι τὸ δόγμα *τῶν μαχητῶν τοῦ πνεύματος* εἶναι πάρα πολὺ ἀόριστον, τόσον ἀόριστον, ὥστε τὸ βιβλίον τοῦ κυρίου Novitski, καθηγητοῦ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀκαδημίαν τοῦ Κιέβου, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ περισυλλέξῃ τὸ 1882 μερικὰς πληροφορίας διὰ τὴν αἵρεσιν αὐτήν, ἐγένετο δεκτὸν ὡς κατήχησις τῆς αἱρέσεως, καὶ ἡ τιμὴ τῶν ἀντιτύπων ἔφθασε τὰ 50 ρούβλια. Εἷς ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς, ὁ ὁποῖος εἶχε διαταχθῆ νὰ νουθετήσῃ τοὺς δυστυχεῖς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι, ὡς εἶναι γνωστὸν ἀρνοῦνται τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ γίνονται ἕνεκα τούτου ἀντικείμενον νόμων αὐστηρῶν, διὰ τοὺς ὁποίους καὶ αὐτὴ ἡ κυβέρνησις λυπεῖται πρώτη, δίδει δι' αὐτοὺς ἰδέαν καλήν. Εἶναι φανατικοί, ἀρκετὰ συμπαθητικοὶ καὶ ἐπιδεκτικοί, εἰς τὴν ἁπλότητά των, κάποιου ἠθικοῦ μεγαλείου. Διηγεῖται τὸν ἑξῆς διάλογον:

— Θὰ σᾶς στείλουν εἰς τὴν Σιβηρίαν, τόπον φοβερόν, ὅπου οὔτε οἱ σκύλοι δὲν ζοῦν.

— Ὁ Θεὸς ζῇ ἐκεῖ;

Μέ ὅλα τ' ἀνωτέρω δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι μὲ τὴν διδασκαλίαν του ὁ Τολστόη πρὸ εἴκοσι ἢ τριάκοντα ἐτῶν, ἀνθίσταται εἰς ἄλλους ἰσχυροὺς ὀλιγότερον ὑπομονητικούς, οἱ ὁποῖοι διευθύνουν ἑκατομμύρια θελήσεις καὶ ἑκατομμύρια συνειδήσεις, καὶ τοὺς ὁποίους κανεὶς πρὸ αὐτοῦ δὲν ἀψήφησε χωρὶς νὰ τιμωρηθῇ. Καὶ ὅτι αἱ ἰδέαι του καὶ ἡ τέχνη του ὀλίγα ἔχουν πρὸ αὐτῶν παραδείγματα καὶ σημειοῦν τὴν μεγάλην χρονολογίαν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου του. Ἐγκαινίασε τὴν βασιλείαν τῆς δυνάμεως τῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία, ὅ,τι καὶ ἂν λέγουν οἱ σλαυόφιλοι, ὅ,τι καὶ ἂν σκέπτεται αὐτὸς ὁ ἴδιος Τολστόη, ἀνενέωσε τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου τῆς ἀνατολῆς, καὶ ἔχει κληθῆ νὰ μεταμορφώσῃ καὶ τὴν Ῥωσσίαν.

κατὰ τὸ Γαλλικόν. **Εἰρείνη Νικολαΐδου**

MARIO GELLI

Ὅλαι καὶ ὅλοι ὅσαι εἶδαν καὶ ἤκουσαν πέρυσι τὸν φιλέλληνα Ἰταλὸν κ. Α. Α. Πατερνόστρο, διατηροῦν βεβαίως συμπαθῆ ἀνάμνησιν τῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν διαμονῆς του. Ὁ ἐνθουσιώδης φιλελληνισμός του, ἡ ρητορικὴ δεξιότης του, ἡ κοινωνικὴ μόρφωσίς του τοῦ ἐξησφάλισαν εἰς Ἀθήνας φίλους πολλούς, οἱ ὁποῖοι μετ' εὐχαριστήσεως θὰ μάθουν σήμερον ἕνα νέον θρίαμβόν του. Ὁ κ. Πατερνόστρο εἶναι ἐκ τῶν νέων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται, γράφουν, δημιουργοῦν μὲ ἕνα πυρετώδη ζῆλον, μὲ μίαν εὐκολίαν καὶ ταχύτητα καταπληκτικήν. Ἀπὸ πέρυσιν, εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους αὐτοῦ, ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς ἐξέδωκε τρία νέα βιβλία του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ εἰς τὴν *Ἑλλάδα* ταξείδι του, τελευταίως δὲ ἐπαίχθη εἰς τὸ μέγα θέατρον Bellini τοῦ Παλέρμου τῆς Σικελίας ἓν νέον δρᾶμα του, ὁ Mario Gelli, τὸ ὁποῖον εἶχε μοναδικὴν ἐπιτυχίαν.

Ἡ ὑπόθεσις δραματικωτάτη συνεκίνησε καὶ ἐνεθουσίασε τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον τῆς Σικελικῆς πρωτευούσης, πατρίδος τοῦ νέου συγγραφέως, ὅστις κατ' ἐπανάληψιν ἐκλήθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἐπευφημήθη.

Αἱ Σικελικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουσαι περίληψιν τοῦ δράματός του βρίθουν ἐγκωμίων διὰ τὸν συμπαθῆ ποιητήν, ὁ ὁποῖος τόσον νέος κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ μίαν θέσιν διακεκριμμένην εἰς τὰ Ἰταλικὰ γράμματα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Μ. Α. Πειραιᾶ. Ἐλήφθη. Ἀπόδειξις ἀπεστάλη. Ἡ κλήρωσις τῶν δώρων θὰ γείνῃ ἐντὸς τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Ἰανουαρίου εἰς τὸ γραφεῖον. Θὰ ὁρισθῇ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ δύνανται νὰ παρευρεθοῦν αἱ ἐπιθυμοῦσαι ἐκ τῶν προπληρωσασῶν ἐγκαίρως τὰς συνδρομάς των. — Καν Α. Γ. Βοστόνην καὶ Κ. Π. Κάϊρον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. — Καν Αἰκ. Ζ. Βῶλον. Δὲν εἶχον σταλῆ, διότι ἐζητήθησαν ἀργὰ καὶ ἔπρεπε νὰ ἀφαιρεθοῦν ἀπὸ ὁλοκλήρους τόμους, οἱ ὁποῖοι καταστέφονται. Δι' αὐτὸ ἀναμένομεν ὅπως εἰς γενικὴν περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους τακτοποίησιν ἴδωμεν ἐὰν εὑρεθοῦν φύλλα. — Κον Ν. Κ. Τρ. Κ/πολιν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. — Καν Μ. Π. Πόρον. Τὰ φύλλα στέλλονται τακτικῶς. Ἀταξία θὰ συμβαίνῃ αὐτοῦ. — Κον Δ. Π. Βραΐλαν. Εὐχαριστῶ διὰ κολακευτικωτάτους λόγους. Τὰ φύλλα ἀποστέλλονται ἀπὸ τὸν 7βριον. — Καν Φ. Β. Ζυρίχην. Σᾶς ἐστάλησαν ὅλα τὰ καθυστερήσαντα καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ τὰ λαμβάνετε τακτικά. — Καν Α. Κ. Βοστόνην. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίαι. Ἐνεγράφητε. Ὑπολείπονται 2 φρ. Μὲ προσθήκην ἑνὸς ἀκόμη σᾶς στέλλομεν ἓν ἀντίτυπον *Χειραφετημένης*. — Καν Π. Π. Π. Πειραιᾶ. Οἱ ζητούμενοι ἤδη ἀριθμοὶ δὲν ἐσημειοῦντο εἰς τὸ τελ. δελτάριόν σας. — Καν Β. Κ. Ἀγᾶ. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. — Δα Α. Α. Μονεμβασίαν. Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ κολακευτικὰς κρίσεις. Τὸ φύλλον ἐστάλη. Ἀντίτιμον εἰς τὴν διάθεσίν σας. Γράφετε ἁπλῶς τῆς κ. Διευθυντρίας τῆς Ἐπαγγελ. Σχολῆς, Πανεπιστημ. 26.

Εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν καὶ Οἰκοκυρικὴν Σχολὴν τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων κατασκευάζονται φορέματα χορῶν καὶ ἑσπερίδων, παραδιδόμενα ἐντὸς τεσσάρων-πέντε ἡμερῶν.

Ἐπίσης φορέματα μετημφιεσμένων, ἐπιδιορθώματα, ἀσπρόρρουχα, πάντα ἐκτελούμενα τάχιστα εἰς τιμὰς μετριωτάτας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Ἑλβετὶς κάτοχος τῆς Γαλλικῆς καὶ Γερμανικῆς ζητεῖ παραδόσεις ἰδίως διὰ μικρὰ παιδιά. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.